

A béna hős dala.

Hol a Duna, Tisza habja zúg,
Vérharmattól ázik most az út,
Kálváriát járó magyarok
Bús szemében égő könny ragyog.
Isten remekelte szent csoda
Volt valaha Árpád szép hona,
De kegyetlen és kontárkezek
Széjjelzúzták' ezt a remeket.

Hősi kardunk védte Nyugatot
És jutalmat érte most kapott:
Kósza szellő sírva hozza át
Rab Kolozsvár, Brassó sóhaját.
Minden ékünk, bércünk, aranyunk
Rég a másé, koldusok vagyunk.
Munka láza itt hiába forr,
Béna hősnek sorsa — a nyomor.

Szabadságért küzdött a magyar,
Élni, halni szabadon akar!
Vértanúk, és hősök nemzete
Csonka, rab hazában élhet-e!
Mint viharzó orkán zúg tova
Uj, nagy esküvésünk: Nem! Soha!
Ma még lázadó dac, mely tagad,
S holnap — egetvívó *akarát!*

Trianon parancsa rút, pogány,
Szégyenfolt Európa homlokán.
Rajta: szálljunk síkra ellene,
S megsegít a népek Istene.
Vár a hősök szent jutalma ránk:
Egybeforr majd széttagolt hazánk,
S újra egy lesz Árpád szép hona:
A szabadság, béke temploma!

Szathmáry István.

Arad.

Első gimnazista koromban, egy október ötödikén történt a következő dolog velem és osztálytársaimmal. Ahogy osztályfőnök urunk, főtisztelendő Lakatos tanár úr belépett a terembe, mindjárt észrevettük, hogy a szokott jóságos mosolygás most nem játszott az ajka körül. A szokásos ima után nem is szólt hozzánk úgy, ahogy minden más napon szokott, hogy „no, gyerekek, hát melyiktök tudja legjobban a tegnapi feladott leckét?”

Nem, nem. Ma valami szomorú meghatottság szötte fátyolát a homlokán s az ima után azt mondta, maradjunk állva, maga pedig újra imádságra fonta össze a két kezét.

— Holnap, — kezdte bánatosan kis idő múlva, — holnap, fiaim, nincs tanítás. Elmegyünk mindnyájan a Vár mögé, a tízenhárom szent vértanú vesztőhelyére. Október hatodikán oda kell minden magyarnak zarándokolnia. Akik Aradnak az ő vérüktől megszentelt földjén élünk, mi ott minden magyar képviselőjében jelenünk meg. Mert ezen a napon gyászünnepet ül a haza. Legvitézebb fiainak ezen a napon hullott a vére itt, a magyar Golgota rögén. Haynau gyilkos puskáinak golyója itt terítette le, osztrák hóhér átkozott keze itt vitte bitóra a vértanúkat. Bűnük egy volt: hűségesen szerették hazájukat. Ezért a bűnért mérte rájuk a vérszomjas zsarnok a halált, ezért a